

Komandi partur

Komandi partar verður frásøgn hjá eiðismanninum Poul Carl Poulsen og hansara sigling undir 1. heimsbardaga, tá hann tvær ferðir upplivdi at hansara skip varð niðurskotið av kavbátum.

Manning á Karen.

Menninir á myndini eru fremst frá vinstri: Dánjal Olsen úr Vestmann (sonur skiparan) og Jóhannes Lassen. Og aftanfyrri stendur Alfred Jacobsen í Búðunum.

var farmasigling fyrri áttati ár-um síðani.

Karen gjørdist fiskiskip

Í 1929 var motorur settur í Karen, og hon varð nýtt til fiskiskap. Nú var áhugin minkaður fyrri henni. Tað man hava verið Kristoffur á Hædd, sum hevur ført hana. Mær er sagt, at tá teir komu heim um heysti í 1931, var handilin stongdur. Tað vóru ringar tíðir fyrst í tredivinum og heimskreppa.

Tann 4. juni 1932 keypir Elias Sørensen (Líggjas í Fugloy) hana á tvingsilssølu. Hann man hava haft hana í 1933. Í 1934 keypir Símun Hansen (Símun í Vági) Karen. Nú kom eg aftur í samband við hana við tað, at eg arbeiddi har. Símun man hava haft hana í tvey ár. Í 1936 er Sjóvinnubankin

eigari á skipinum. Hetta ár fór Karen til Grønlands við Kaj Jóhannesen sum skipara.

Í bókini "Havið og vit I" stendur á síðu 113:

"Í nov. 1936 fór "Karen" á land í ódnarveðri á Kaldbaksfirði."

Hvar hon hevur verið síðan hesi hending veit eg ikki.

Men eitt av krígsárunum 1942–43 kom ein motorbátur av Strondum sleipandi við henni á Klaksvík.

Tá sá hon ikki gott út. Hon hevði tvær mastrar og spryt, men skipið var tað sama. Mær rann í hug skemtivísuna

"I Amsterdam i Holland der ligger en brigg, slidt på sejl og slidt på rigg."

Í Klaksvík bleiv hon riggað til, men bert so mikið, at hon kundi klára seg til Íslands við

berum seglum. Íslendingar høvdu keypt hana.

Undir krígunum var tað so, at viður og annað var skamtað. Viður fekst bara til ábøtur. Tí varð hon seld til Íslands. Jústinus í Oyndarfirði skuldi føra Karen til Íslands. Hann kom úr Oyndarfirði við fleiri oyndfirðingum. Teir skuldu sigla hana yvir, og so fáa arbeiði har yvri. Tá hon var reinkað og riggað. Nú var at biða eftir byri.

So ein sunnumorgun, frískt lot var av landsuðri, kom Kvikkur (gamli). Hann sleipaði hana út á oyggjar. Hetta man hava verið síðsta skip, sum er farið av Klaksvík við ongum motori við kós ímóti Íslandi.

Hetta var undir krígunum, so har var einki samskipti loftvegis. Tað man hava verið ein avtala, at fjarrit skuldi sendast, tá teir fóru úr Føroyum. So skuldi skip koma ímóti teimum og sleipa teir til lands.

Úti á oyggjum var hon yvirlatin til sín sjálvan. Nú kendi hon hálvgløymdar

ræsur. Sum Mikkjal á Ryggi eisini kvøður: "Á aldurdóms ár-um hon sýndi prógv, at onkuntíð mundi hon duga".

Hon var við Portlandi áður enn skip fór úr Vestmannaoyggjum, hagar hon skuldi.

Tá ið eg nøkur ár seinni sá Karen aftur, hevði hon brúgv, stóran motor, dávidar við nóta bátum og snurpinót, tá var hon í tí íslenska sildaskipaflotanum. Men eftir kríggi kom hon aftur til Føroyar. Tað var Christian Holm Jacobsen, ið keypti hana, og hevði hana á sildaverksmiðjuni á Langa-sandi í Kollafirði. Tá stóð hon á botni uppi við bryggjuna har. Eg kendi nógv aftur. Har endaði hon siglingina.

"Nú viðurin longur ei varar" (Mikkjal á Ryggi)

John Lassen saman við konuni Onnu, ættað av Fløtti í Norðragøtu

Tá skonnartin "Karen" fór á land í Leirvík

Hans Eli Hansen, Klaksvík, hevði eitt ískoyti frásøgnina hjá John.

Hetta ískoyti er um, tá ið Karen sakk, tá ið hon kastaðu akker út fyrri Leirvík, tí teir hildu seg vera komnar á Fugla-fjørð. Hans Eli segði frá:

Fyri nøkrum árum síðani var undirritaði ein túr í Marstal og fór ein túr inn á gólvið á Sjósavninum, sum liggur niðri við havnina. Meðan eg gekk runt og hugdi at hesum sera áhugaverda sjó-savni, steðgaði eg upp við eina mynd, har landslagið virkaði mær so kent. Á myndini sást ein strandað skonnart og nøkur kavaklodd fjøll aftanfyrri. Undir myndini stóð teksturin: Skonnarten "Karen" strandet på Færøerne.

Áðrenn eg fór út av savninum, keypti eg ein lítlan bókl-ing um Marstalskonntartinar, og har fann eg nakað um Karen, sum eg haldi kundi verið vert at lagt afturat søgu hennara.

Skiparin á "Karen" var dani og kallaðist Mads Hansen Boye. Í bóklinginum stendur brot úr skipsdagbókini, har hann greiðir frá, hvat hendi umborð á Karen hin 16. apríl 1916:

"Klokken 8 formiddag:

Peiler "Bordø-Næs" i NNV. Gisset afstand = 5 kvartmil. Styrende kursen ind i fjorden ved Gøtunes, skiftede kursen efter Fugleffjord til. Samtidig friskede vinden og var den gang storm af SV med regndis. Efter vi var passeret Gøtunes, begyndte der at komme "fjeldkast". Da skibet nærmede sig Fugleffjord, blev det regntykke og fjeldkastede så voldsomt, at vi måtte hale alle sejl ned og næsten ikke kunne manøvrere. Vi fik da en by at se, og formodede jeg, skibsføreren, at det var Fugleffjord. Gjorde da straks klar til at ankre, og så, at det var umuligt at manøvrere med de voldsomme fjeldkast. Men samtidig med

at ankeret kom i bund, da var klokken 10½, stødte skibet hårdt. Det viste sig, at det ikke var Fugleffjord, men Lervig, hvor skibet var. Kort før det skete havde vi ingen bund med loddet, og turde jeg heller ikke gå af dækket og se i kortene med det voldsomme vejr. Skibet stødte meget hårdt og huggede slemt i grunden. Kl. 11 var der 7" (tummar) ved pumpen. Klokken 11½ var der 24", så skibet lækkede meget.

Der blev antaget otte mand fra land tillige med skibets mandskab til at pumpe, for hvis vi kunne holde den på pumperne, kunne skibet slæbes af grunden ved højvande. Men ved højvande, da skibet huggede meget i grunden, blev den mere læk, og vandet steg i rummet. Holdt pumperne gående til klokken 5½. Mandskabet begyndte så at tage deres tøj op for at bjærge det i land, men klokken 6 var der allerede så meget vand, at vi ikke kunne komme hverken i lukaf eller kahyt, så vi fik ikke alt vor tøj, og før vi gik fra borde, var vandet oallerede inde på dækket. Vinden var nu SSV storm og hårde fjeldkast.

Klokken 3 om morgenen den 17. april gik mandskabet ombord igen og begyndte at bjærge alt, hvad der kunne bjærges. Der kan ikke arbejdes ombord ved højvande, da står hele agterdækket under vand.

Skipsdagbókin er undirskrivað av skiparanum H.M. Boye og stýrimanninum C. Rasmussen.

Sum áður nevnt var Karen tikin út aftur og gjørd í stand. Andrias Lützen, keypmaður í Klaksvík, keypti hana, meðan hon lá vrak. Í 1929 fekk hon motor og varð nýtt til fiskiskap í nøkur ár, men hon hóskaði ikki væl til snøris-veiðu, tí hon var nógv grynri enn vanligu sluppirnar, og rak tí ov skjótt. Mestu tíðina varð hon nýtt til farmasigling.

Karen sokkin út fyrri Leirvík í 1916.

Johannes Lassen, "amerikanarin" saman við konuni Malenu